

Welkom in Cottonshall

Welkom in Cottonshall

Linda Hage

Schrijver: Linda Hage
Coverontwerp: Linda Hage
ISBN: 9789403625713
© Linda Hage

voorwoord

Hallo, mijn naam is Linda, ik ben de schrijfster achter het weblog scoozie-mouse.blogspot.nl.

Op 22 juli 2010 ben ik met het weblog begonnen en doe dit nog steeds, ik hou van schrijven.

Ik deel verschillende dingen, vaste blogs als postcrossing, maar ook één keer per maand een blog over mijn harige kattenvrienden hier in huis.

Voor nu ben ik al heel blij dat ik de afgelopen jaren via mijn blog heb kunnen schrijven.

Eind 2015 ben ik begonnen om een kort verhaal die ik had geschreven via het weblog te delen. Wat begon als één kort verhaal, groeide uit tot een serie van korte verhalen over de inwoners van de fictieve dorpje Cottonshall.

Alle personen en verhalen zijn verzonnen maar mocht er een overeenkomst zijn met iemand of een gebeurtenis dan is dit puur toeval.

Ik heb geprobeerd ze niet al te lang te maken, een soort van één-adem-uit-verhalen.

Mijn dochter vindt dit soort verhalen super, mede door haar lichte vorm van dyslexie maakt dit soort korte verhalen lezen iets aantrekkelijker dan zo een dik boek, wat een groot en lang verhaal is. En vaak wist ze na een paar pagina's al niet meer wat ze in het begin had gelezen.

Deze verhalen zijn dan ook geschreven in straattaal en dat zal niet altijd correct Nederlands zijn. Maar dat is de schrijfstijl van deze verhalen.

Het weblog is echt niet veranderen in een verhalen-weblog maar de kans om toen mijn korte verhalen te publiceren heb ik wel genomen, verder blijft het zoals het altijd was. Inmiddels zijn de verhalen wel van het weblog afgehaald nu ik deze in dit boek heb laten uitgeven.

Ik ben iedereen dankbaar voor hun tijd en bezoek aan mijn weblog, en hoop hier nog lang mee door te mogen gaan. Daarnaast hoopte ik met verhalen te schrijven mijn eigen droom ook waar te kunnen maken: een eigen boek(en) uit te geven!

En toen vond ik deze uitgever en ik dacht waarom ook niet. Wie niet waagt komt nooit een stap verder!

Veel liefs, Linda

Een kerst vol liefde

Een kerst vol liefde

Het was begin december en vele mensen waren al vol over de kerstdagen.

Thanksgiving hadden ze net achter de rug, de kalkoen lag bij wijze van spreken nog te verteren in je maag en er was al drukte over wat te eten met de kerst?

In het dorp was de kerstversiering alweer opgehangen, op het Cottonplein zou deze week nog de boom geplaatst worden en versierd worden.

En iedereen zou uitzien naar kerstavond als iedereen op het plein kwam om de kerstgroet van burgemeester Davis te ontvangen.

Wat Jade betreft zou het haar een zorg zijn waar ze weinig aandacht voor had.

Jade Campbell was pas 17 geweest toen haar ouders om het leven waren gekomen.

Een of andere dronken idioot was met volle snelheid op de auto van haar vader gereden, de klap was zo hard geweest dat haar vader op slag dood was.

Haar moeder was er slecht aan toe omdat de long was gescheurd door de klap van de botsing.

De artsen hadden wel geprobeerd iets te doen maar het had niet mogen helpen. Binnen 24 uur was ze haar ouders verloren, en dit was alweer 5 jaar geleden.

Familie en vrienden waren er geweest om haar te troosten en boden haar aan bij hun te komen wonen maar Jade had er niks van willen horen.

Ze had gedaan wat ze dacht dat nodig was, ze was net geslaagd op school dus ze kon een baan zoeken, ze had ervoor gekozen het huis te verkopen en een simpel klein flatje te gaan huren. Oma had haar wel begrepen waarom ze dit had gedaan maar

Tante Sharon was boos geworden dat ze al dat harde werk van haar vader, haar broer, om haar en haar moeder een prachtig huis te geven, had afgedaan voor een klein flatje.

Kort en bondig had ze haar tante verzocht weg te gaan en zich niet met "haar" zaken te bemoeien, weggegaan was tante Sharon zeker maar ze had geen kans onbenut gelaten om iedereen te vertellen dat een 17jarige meid het zelfstandig nooit zou gaan redden in deze wereld.

Er verscheen een glimlach op Jade haar gezicht, was dat even ander gelopen dan dat tante Sharon had gehoopt.

Ze had al snel een baan gevonden bij een kinderopvang hier in Cottonshall .

Het beviel haar goed en ze was dan ook een opleiding gaan volgen tot pedagogisch medewerker.

De opleiding had drie jaar geduurd en ze was succesvol geslaagd op alle niveaus die ze moest behalen.

Gezien het niveau van haar opleiding zou ze ook goed kunnen gaan werken bij jeugdzorg, maar dit vond ze leuker.

Die kleintjes waren erg leuk om samen mee te werken, zelf dacht ze er nog niet over na hoe het zou zijn zelf een gezin te hebben, sterker nog ze had niet eens een

En ze vond het best zo, ze had haar huisje, werk wat haar beviel en ze hoefde niemand verantwoording af te leggen voor wat ze deed.

Nou ... oma kon nog wel eens vragen stellen of met de vinger haar toespreken.

Terwijl Jade stevig door begon te stappen richting huis omdat het best koud was geworden. Gelukkig lag er nog geen sneeuw maar dat kon altijd nog komen.

Ze ging net een klein steegje voorbij toen ze stopte omdat ze geluid uit de steeg hoorden komen.

Een slimme meid liep door en nam geen risico maar Jade had

niet de indruk dat ze gevaar liep door een kijkje te nemen. Voor ze de steeg in ging keek ze rond zich, op straat was het vrij rustig, weinig mensen op de straat. Ze deed een stapje de steeg in.

Er stond een paar vuilnisbakken, die hoorde vast bij het kleine winkeltje hier op de hoek van de steeg. Ze liep voorzichtig iets verder.

De vuilnisbakken begonnen wat te rommelen en van tussen de bakken kwam een stel achterpoten en een kont met een staart. Jade zetten grote ogen op, nee dit kon toch niet? Het leek wel de achterkant van een hondje.

De pootjes en de kont kwamen verder naar achteren en er verscheen een lijf, voorpoten en een kop met lange oren aan de zijkant van de kop.

De kop draaide in de richting van Jade en een paar ogen keken haar angstig aan.

'Ach gossie' zuchtte ze en knielde neer op een knie, voorzichtig stak ze een hand uit.

'Kom maar schatje, ik zal je niks doen. Ben je verdwaald? Hebben ze je achter gelaten of ben je weggelopen voor een boos baasje?'

De hond keek haar aan maar verzetten geen stap. Jade bleef ook op haar plaats.

Het diertje moest haar vertrouwen winnen snapte ze wel. Als ze hem of haar kon pakken, ja wat als ze het kon pakken? Mee naar huis nemen?

Misschien eerst naar een dierenarts, misschien kende die het beestje en wist hij van wie het dier was.

Cottonshall was niet echt overdreven groot dus mogelijk dat hij wel wist bij wie dit dier thuishoorde.

Hoe gaat ze dit beestje nou naar zich toe lokken? Plots schoot haar wat te binnen, ze heeft nog een koek in verpakking in haar tas.

Snel haalt ze het uit haar tas en maakt het open, ze brak een stukje af en gooit het in de richting van de hond.

Die snuffelt er even aan en at het snel op terwijl hij haar aankeek voor meer.

Ze brak nog een stukje en gooide het iets bij de hond vandaan zo dat hij een stap moest zetten om erbij te kunnen. Hij deed het, gelukkig. Jade voel zich opgelucht.

Er lag nog geen sneeuw maar warm was het ook niet dus op straat zwerven zou voor dit diertje ook veel te koud zijn.

Ze gooien een nieuw stukje en weer, steeds dichterbij haar.

Toen had ze nog een klein stukje over en ze kon het hondje pakken maar wilde juist vertrouwen winnen, ze legde het op haar hand en hield deze voor het dier open.

De hond keek naar de koek en naar haar, zetten voorzichtig een stap, en nog een.

Het diertje kon de koek nu pakken, Jade sprak zacht dat het goed was en heel voorzichtig probeerde ze het dier te aaien.

Hij liet het toe terwijl het laatste stukje koek werd opgegeten.

Ze aaiden over zijn kop en ging rustig door naar zijn nek, over de bovenkant van de rug. Ze bleef zachtjes praten dat het goed was.

Het dier leek kalm en rustig schoof ze dichterbij het dier.

Het dier snuffelde aan haar en keek nog eens met vragende ogen naar haar en dan naar haar tas.

'Je hebt nog honger, is het niet?' sprak ze zacht, 'ik vrees dat het op is, kleine vriend'.

Rustig sloeg ze een arm rond het beestje en zonder tegen te werken liet het dier zich op pakken.

Het hondje snuffelde en likte voorzichtig over haar wang, als of hij haar bedanken.

Jade zuchten, 'wat moet ik nou met jou beginnen?'

Ik heb niks in huis voor een hond. We gaan eerst maar eens even bij de dierenarts lang om te zien of alles goed met je is, daarna zien we wel verder'.

Ze sloeg haar tas weer om haar schouder en drukte het diertje stevig tegen zich aan, op weg naar de dierenarts van dit dorp.

Tevreden keek Josh Adams de praktijk rond. Zo een jaar of drie geleden had hij deze praktijk hier in Cottonshall kunnen overnemen.

Vol zelfvertrouwen was hij hiernaartoe verhuisd, boven de praktijk had hij wat verbouwingen gedaan zodat hij er kon wonen.

Veel had hij niet nodig, een redelijk grote kamer deed dienst als woonkamer met een open keuken, badkamer, een slaapkamer. Meer had hij niet nodig.

Met de praktijk verdienden hij genoeg om rond te komen en de praktijk draaiende te houden.

Voor dat zijn ronde van de vrijdagavond begon wilde hij snel een hapje eten.

Hij draaide de boel alleen, oké hij had een student achter de balie in de avonduren die zijn bezoekers opving en wat administratie werk deed, Julia was een enorm hulp voor hem maar hij wist ook dat ze ooit haar eigen dromen wilde waarmaken en dat was niet om bij hem in de praktijk te blijven.

Het medische gedeelte deed hij geheel zelfstandig, huisdieren die moeilijk deden liet hij vaak door hun baasje stevig vastpakken zodat hij zijn werk kon doen.

Er werd geklopt op de deur.

Josh draaide zich richting de deur om die te openen.

Er stond een jonge vrouw met de hond op haar arm, 'je bent vroeg. Ik ga straks pas aan me avonddienst beginnen' zei hij met een lach.

'O' stamelde de vrouw, 'dit is niet mijn hond maar ik vond hem net tussen wat vuilnisbakken in de steeg en ik dacht dat jij even naar hem kon kijken en misschien weet je van wie hij is? Ik ben Jade Campbell'.

Josh aaide het dier over zijn kop, 'Josh Adams, nee, ik kan niet zeggen dat ik hem eerder heb gezien. Loop even mee naar de behandelkamer'.

Hij ging Jade voor, ze volgde en op zijn aanwijzing zetten ze het dier op de tafel waar hij naar wees.

'Dit is een Beagle, zo noemen ze zijn ras. Het is inderdaad een hij' begon Josh, rustig onderzocht hij het dier.

Hij keek in de bek, bekeek zijn oren, voelde over zijn hele lijf en nam zijn temperatuur op.

'Nou, hij lijkt me gezond, ik schat dat hij een jaar of 2 á 3 jaar oud is. Hij is niet broodmager maar even wat extra eten en alles is prima met hem'.

Jade aaiden de hond, 'tja, ik wil hem wel meenemen naar huis maar ik ben nou niet echt berekend op een hond en zijn baas dan?'

'Ik heb hem nog nooit eerder gezien dus dat kan ik niet voor je beantwoorden maar eten is geen probleem, ik heb hier wel staan wat je van mij kan meekrijgen'.

Josh pakte uit een kast 2 zakken met hondenvoer.

Jade keek hem dankbaar aan, de Beagle begon te kwispelen bij het rommelen van de zakken voer, 'goed dan heeft hij te eten maar we weten nog steeds niet wie zijn baasje is?'

'Je zou foto's kunnen maken, er flyers van maken en ophangen in het dorp. Misschien dat iemand hem kent', Josh keek haar aan.

Ze was mooi. Werkte zij niet bij het kinderdagverblijf? Julia had hem wel eens verteld over het zusje van haar vriendje die overdag daarnaartoe ging als zijn ouders waren werken en er verder niemand voor opvang kon zorgen.

'Ik zou je kunnen helpen om ze te maken en eens rondvragen bij mensen die hier komen'. Hij wilde haar beter leren kennen dus dit was perfect omdat voor elkaar te krijgen.

'Zou je dat willen doen?'

'Natuurlijk, ik ben dierenarts weet je nog, ik ben begaan met het lot van elk dier. Hoewel ik eerlijk beken dat ik op spinnen niet dol ben en er ook zonder spijt wel eens een heb doodgeslagen.'

Jade moest er om lachen, 'als jij kan helpen maak je mij heel blij, ik zal hem tot we zijn baas hebben gevonden wel in huis nemen, het is niet groot maar het moet te doen zijn'.

Josh glimlachen, 'ik denk dat deze jongen al blij is met een bak eten en een warme plek om te slapen, lijkt mij al beter als buiten in een steegje'.

Jade knikte instemmend.

'Als je nou even je naam en je telefoonnummer op schrijft dan kan ik je bellen als ik iets weet. Krijg jij mijn kaartje zo dat je mij kan bereiken mocht het nodig zijn'.

Hij draaide om en pakte pen en papier voor haar.

Terwijl Jade het opschreef was hij een kaartje pakken aan de balie om aan haar mee te geven.

Hij had werkelijk geen idee van wie het dier kon zijn maar het zou vast goed komen, ze leek het type wat beslist gehecht kon raken aan het dier en voor hem zou gaan zorgen.

Nu alleen nog een plan hoe kom ik erachter of zij misschien eens op date wil met mij.

Josh was geen superheld die zonder problemen kon date, het had hem nooit veel kunnen schelen. En hij had er niet altijd tijd voor, te druk met zijn studie geweest en nu met de zaak.

Van een rek pakte hij een oude riem die hij gebruikte als er opname-patiënten waren.

Hij overhandigde haar de riem en het kaartje, 'een riem heb je nodig om hem uit te laten, je kan deze wel van mij lenen en hier is mijn kaartje, bel als er iets is, maakt niet uit wat, ik help je graag.'

'Dank je, als het nodig is bel ik en als de baas is gevonden krijg je je riem terug'.

Jade zetten de hond op de grond en deed de riem om.

'Komt wel goed, breng een flyer hier om op te hangen als je ze klaar hebt', samen liepen ze richting de balie in de hal.

'Dit consult en het voer krijg je van mij maar jij zorgt voor de flyers om baas en hond weer bij elkaar te brengen. Zullen we dan over twee dagen even contact met elkaar houden over hoe het gaat met deze knaap en waar we de flyer allemaal kunnen hangen?'

Jade knikte 'lijkt me een prima plan, ik bel je wel om het te laten weten. Dan ga ik nu naar huis met deze knaap.'

Naar elkaar de handen te hebben geschud en nog een laatste aai over de hondenkop ging Jade op weg naar huis.

Het was deze avond niet vroeg thuis voor haar maar ze had dit beestje ook niet in de steeg achter kunnen laten.

Josh keek haar na, ze zou bellen, hij had gehoopt af te kunnen spreken zo dat hij haar weer kon zien. Wat gebeurden er toch met hem?

Hij had haar wel vaker zien lopen en nu op dit moment leek het wel of er een complete vlindertuin in zijn buik was gegroeid.

Hij schudde zijn hoofd, 'ja vast, liefde op het eerste gezicht zeker.'

Josh liep de praktijk weer in, eten kon hij wel vergeten, zijn avond ronde begon zo en Julia kon elk moment binnenkomen.

Jade had eenmaal thuis een bakje gevuld met brokken en de hond was er letterlijk op gestort, die had overduidelijk honger.

Ze had in een andere bakje met water voor hem neergezet.

Met haar telefoon had ze al wat foto's gemaakt voor de flyer.

Met de laptop op schoot ging ze op de bank zitten en de hond sprong erbij.

'Nou je voelt je wel thuis', zacht aaide ze het dier over zijn kop terwijl hij dicht tegen haar aan krop.

'hmm .. Ik kan je niet hond roepen en ik weet ook niet hoe je dan wel heet. Misschien dat ik je zo lang je hier ben een andere naam kan geven?'

Jade dacht even na, ze wist het al, Josh zou haar er om uitlachen maar dat kon haar niks schelen, 'ik noem je Flash, zo heet die supersnelle jongen op tv ook. Flash welkom in je nieuwe tijdelijke huis'.

Flash leek het best te vinden en zakte in een diepe slaap naast haar.

Rond een uurtje of elf was ze klaar en had naar tevredenheid flyers gemaakt om rond te hangen in Cottonshall.

Ze zou nog even een rondje buiten doen met Flash en zou dan maar eens naar bed gaan. Hopelijk zou ze hem zonder problemen thuis kunnen laten.

Of misschien kon hij wel mee? Zou hij lief genoeg zijn dat hij op een oude deken in het kantoortje bleef liggen? Misschien vonden de kinderen het ook wel leuk om zo een harig speelviendje rond te hebben lopen.

'Kom op Flash, eerst maar een naar buiten en we zien morgen wel wat te doen'.

De dagen die volgende zagen of sprake Jade en Josh elkaar niet. Te druk met hun eigen dingen.

Josh had gezien dat er flyers hingen bij de praktijk maar niemand had nog gevraagd of ze iets wisten en niemand had er verder ook nog vragen over gesteld.

Julia had gebabbeld hoe zielig ze het vond en hoe dapper ze vond dat Jade er was om het dier op te vangen.

Je kon nooit weten hoe een onbekend beest zou gaan reageren in je huis of op mensen.

Hij zou haar moeten bellen wat de mogelijkheden nog waren voor het vinden van de eigenaar.

Ze zou kunnen informeren bij het dierenasiel of misschien dat de politie een melding hadden van een vermiste hond.

Vanaf het moment dat ze met de Beagle zijn praktijk was binnengekomen stond ze op zijn netvlies gebrand.

Ze was mooi en dat ze het lot van het dier zo aantrok vond hij mooi, ze was net zo begaan met mens en dier als hij, oké meer met de dieren als mensen maar toch.

Van Julia had hij gehoord dat Jade haar ouders was verloren bij een auto-ongeluk, ze was toen nog maar 17 jaar, hij voelde een steek van medelijden voor haar.

Alle helemaal toen hij hoorde dat Sharon North haar tante bleek te zijn maar weinig goed over haar nichtje vertelde, iets over hard werken en over de balk gooien van een erfgoed. Hij had er verder niet naar gevraagd misschien dat Jade hem dat zelf kon vertellen.

Met een blik op zijn werkrooster zag hij dat er vanavond geen dienst was, de praktijk zou gesloten zijn, alleen voor spoed was hij te bereiken op zijn gsm.

Het was vandaag de 10 december en gebruikelijk kwamen de inwoners van Cottonshall op het plein tezamen waar de lichten van de versierde boom werden aangestoken door hun burgemeester. Misschien zou ze er ook zijn?

'Kan ik verder nog iets voor je doen?', een stem bracht hem terug naar nu, Julia glimlachen.

'Waar je gedachten ook waren, het moet fijn zijn geweest.'

'Wat?' stamelde Josh 'nee, gewoon gedachten, werk, je weet wel.'

Ze zei niks en keek hem met pretogen aan.

Hij kon wel door de grond zakken. 'Nee, ik kan verder niks bedenken wat je nog kan doen, en je wil vast graag naar Dylan voor de ontsteking van de lichtjes of is het de gezelligheid bij Madison die zo aantrekt?'

Ze begon te lachen, 'ik denk beiden, Josh. Maar ik denk dat jij er ook wel naar toe gaat, wie is er nou niet dol op kerst of Madison?'

Op de 3 jaar dat hij nu hier woonde was dit zeker het favoriete moment van het jaar.

Julia sloot verder af aan de balie en Josh ruimde de laatste dingen in de praktijk op.

Het was net half 6 geweest toen Julia naar huis ging en hij de deur achter haar afsloot dus ruim op tijd om nog te eten en dan het spektakel op het plein te zien.

Het was een drukte op het plein, iedereen stond rond de boom en de brandende lampjes te bewonderen.

'Het blijft ieder jaar hetzelfde maar het blijft mooi.'

Madison stond naast Jade en nam de boel eens goed op.

Straks zou de boel bij haar voor warme chocomelk of iets sterkers komen.

De Cotton's Shanty draaide goed, en ze had op de ruim 10 jaar dat ze nu de tent draaide nog geen spijt van de koop van de oude kroeg van Barry, die helaas was overleden en daarom had ze de boel kunnen kopen en flink verbouwd en een nieuwe naam gegeven.

Ze knielde neer om de vrolijk viervoeter te aaien. 'nog niks gehoord?'

Jade schudde haar hoofd, 'nee, niks, de kinderen bij de opvang zijn dol op hem maar niemand schijnt hem te kennen. Josh heeft ook nog niks laten horen. Maar ik heb ook niks laten horen van mezelf', moest ze toegeven met een lichte twijfel in haar stem.

Madison kwam omhoog en keek Jade aan, de pretlichtjes begonnen nog meer op te lichten in haar ogen, 'je vindt hem leuk? Ben je verliefd geworden op onze dierenvriend?'

'Nee, ja, weet ik veel?' stamelde ze, 'hij is wel knap en zo maar verder ken ik hem toch ook niet. Meer als hallo heb ik nooit tegen hem gezegd. We kennen elkaar niet eens en we wonen beiden in hetzelfde dorp.'

Jade voelde zich iets opgelaten, Madison ook altijd, voor een kroegbaas had ze een goed oog en oor om dingen op te vangen of te zien die je soms met niemand wilde delen en zij had je weer door.

'Nou meid, je geheim is veilig bij mij, ik met net een dokter, ik zweer op beroepsgeheim', gemoedelijk wreef ze over Jade's schouder.

'Ik ga naar binnen want de meute zal zo wel binnen storten', ze draaide zich om naar binnen te gaan.

'O kijk nou wie daar aan komt lopen? Is dat niet Josh?'

Ze knipoogden lachten naar Jade en verdween naar binnen.

Blozend bleef Jade achter, en ja hoor ze zag inderdaad Josh aan komen lopen.

Hij had haar ook gezien want hij zwaaide naar haar dus zwaaide ze maar terug.

En al snel stond hij bij haar.

'Hallo vriend' begroeten hij Flash, waarvan hij nog niet wist dat ze hem zo noemde en nu ze hem weer zo zag voelde ze weer die tinteling in haar buik.

Ja hij was inderdaad knap zoals Madison had gezegd.

Ze was mooi dacht Josh, hoe zou hij dat ooit tegen haar kunnen zeggen of liever gezegd durven zeggen.

'Ik zag dat er flyers rondhangen in Cottonshall' begon Josh, 'ik heb helaas nog niks van iemand vernomen over onze gezamenlijk vriend hier'.

'Ik heb ook nog niks gehoord, ik noem hem trouwens Flash, hond is ook zo stom om te roepen.'

'Flash? Flash als in "de supersnelle held" of is dat toeval?'

Jade voelde een blos op haar wangen komen, 'ja ik ben een grote fan van de flash op tv.'

Dit was zo schattig vond Josh maar zei het niet, in plaats daarvan lacht hij zacht en keek haar aan. Vanuit zijn ooghoek trok iets zijn aandacht, mistletoe!

Het gebruik was dat je iemand die eronder staat mag kussen, zonder dat diegene er iets achter hoefde te zoeken. Nee, dat ging net iets te ver, maar hij wilde best de smaak van haar lippen eens proeven in een hartstochtelijk kus.

Hij voelde zijn buik weer borrelen en dat was echt niet omdat hij honger had.

Jade had het ook zien hangen maar deed alsof ze niks door had. Daar stonden ze dan, mistletoe boven hun hoofd, beiden met een raar gevoel in hun buik, beiden verliefd aan het worden en geen van twee die iets zei.

Madison stond te kijken door het raam, ze zouden een leuk stel zijn, je kon aan beiden zien dat ze elkaar leuk vonden.

'Neem je kans' zuchten ze, 'zelf die hond heeft het door', hij keek van de een naar de ander alsof hij wilde zeggen "kus dan". Buiten namen het tweetal afscheid van elkaar, zij liep weg en Josh draaiden om naar binnen te komen.

Die twee hadden een duwtje nodig dacht Madison, oké gegeven feit dat ze zelf ook geen held was maar die twee samen krijgen leek een stuk makkelijker als zelf je liefde toegeven.

Haar blik ging even in de richting van burgemeester Victor Davis.

'O het is een schatje', Nora Campbell was op slag verliefd op Flash.

Een glimlach verscheen op het gezicht van Jade, 'als ik niemand vind van wie hij is kan u hem altijd onder de vleugels nemen'.

Nora was al enig tijd alleen, sinds het overlijden van haar man had ze haar draai wel gevonden.

Het verlies van haar zoon en zijn vrouw was een grotere schok geweest.

Jade wist dat ze er verdrietig om was maar had zich sterk gehouden, de uitbarstingen van tante Sharon hadden haar goedkeuring niet kunnen krijgen.

Ze respecteert de keuzes die waren gemaakt door Jade maar had het niet erg gevonden als ze bij haar was komen wonen.

Nora keek haar kleindochter aan. 'Ik heb een gerucht gehoord'.

Jade keek op, 'er schijnt een stel te zijn die verliefd zijn maar het niet toe willen geven'.

Met een ondeugende blik keek Nora naar Jade.

Het was alweer een paar dagen geleden dat ze Josh had gezien, ze dacht wel aan hem, ze had over hem gedroomd.

Toen ze onder de mistletoe hadden gestaan had ze stiekem gehoopt dat hij de traditie in ere zou nemen en haar zou kussen maar dat had hij niet gedaan.

'O, wie dan', in een poging onschuldig over te komen.

'Ene Josh Adams schijnt een oogje te hebben op mijn kleindochter en zij schijnt hem ook wel leuk te vinden. Madison heeft zoiets laten vallen'.

Jade wist even niet wat te zeggen, oma blijkbaar wel.

'Lieverd, laat je kans niet lopen, Josh is aardig en heeft een eerlijk en oprecht hart, na al die jaren met je opa zie ik dat zo. Je hebt jezelf wel bewezen, je bent sterker geweest dan iedereen had verwacht, zelf Sharon zou dat moeten toegeven'.

Jade wist dat oma gelijk had, 'ik vind hem wel leuk maar wie zegt dat hij er ook zo over denkt?'

Nora sloeg een arm om haar heen, 'je zou het hem kunnen vragen?'

Ja, dat kon ze inderdaad, maar het maakte haar ook bang om afgewezen te worden.

O Madison, had je mond gehouden.

Nora keek haar kleindochter aan, ze wist het zeker, haar kleine meisje was verliefd en Josh kon haar goedkeuring krijgen. Ze zouden een leuk stel zijn.

Josh was intussen nog niks wijzer over de hond die Jade had gevonden.

Via een oude vriend in Frosty Vally had hij geïnformeerd of er misschien melding waren van een vermiste hond.

Die had niks kunnen vinden en had ook gezegd dat het misschien een wegloper was of een of andere idioot die het dier hier in de omgeving had losgelaten en er vandoor was gegaan.

Josh wist dat dit wel eens gebeurde dat mensen hun huisdier loslieten omdat ze op vakantie gingen of gewoon omdat ze het zat waren de last van een dier te hebben.

Een last? Hoe kan iemand het nou een last vinden. Kinderen die konden lastig zijn maar die dump je dan toch ook niet.

Over 10 dagen zou het kerst zijn. Sinds hij hier woonde had hij die dagen in de pub van Madison doorgebracht en als er hulp nodig was voor een dier stond hij gewoon klaar om te hulp te komen.

Madison had hem eens ferm toegesproken nadat hij Jade had gesproken tijdens de avond dat de lichten in de boom waren aangestoken.

Hij had verder niks gezegd maar hij wist dat ze gelijk had. Hij was verliefd geworden op Jade, hij had haar willen kussen toen ze daar stonden maar durfde niet.

Madison had hem een "blinde kip" genoemd, volgens haar kon je aan Jade zien dat ze hem ook wel leuk vond. Ze was mooi en lief.

Hij had haar ooit eens met wat kinderen van het dagverblijf gezien, ze ging leuk met ze om en je kon zien dat de kinderen

dol op haar waren en dan ook nog eens die aanleg voor hulpeloze hondjes redden.

Perfect gewoon, ze had alles wat hij in een vrouw zocht. Nou ja zocht, toevallig had gevonden.

Madison had gelijk, hij was verliefd en deze kans kon hij niet laten lopen.

Josh pakte de telefoon en toetsen het nummer in van Jade.

Jade maakte een klein sprongetje, hij had gebeld om iets af te spreken!

Zaterdagavond zouden ze elkaar treffen bij de Cotton's Shanty. Hij had informatie voor haar over Flash en eten moesten ze beiden dus waarom niet dat combineren, een soort zakelijke date.

Flash keek op, 'ik haal me nu weer van alles in me hoofd' zuchten ze tegen het dier. 'Hij heeft nieuws over je en daarom wil hij afspreken.'

Flash begon te kwispelen en Jade kwam naast hem zitten op de bank om hem eens lekker te knuffelen.

'Ik zal je missen als we je baas hebben gevonden.'

Ze was van het dier gaan houden, hij was rustig als ze hem meenam naar het kinderdagverblijf, de kinderen waren dol op hem, na geknuffeld te hebben lieten ze hem ook in alle rust slapen.

Jade begon zich een beetje droevig te voelen, straks was het weer stil in haar huisje.

Ze pakte de telefoon en belde haar oma, die was thuis.

'Josh heeft gebeld, hij weet misschien bij wie Flash hoort, ben ik egoïstisch al ik zeg hem eigenlijk niet meer kwijt te willen?'

Ze praten een lange tijd maar echt beter begon ze zich niet te voelen.

Jade schudde haar hoofd, nee, dat werd het bij nader inzien ook niet.

Gehuld in een badlaken pakte ze de hanger met daarop een zwarte-rode jurk, het was een mooie maar toch iets te overdreven om aan te trekken.

Ze zuchten een keer diep en ging de hele garderobe in haar kast nog een keer na.

Flash lag op het voeteneind van het bed en leek op zijn minst geïnteresseerd te zijn in al die kleding.

Het was zaterdag en vanavond had ze afgesproken met Josh.

Hij had willen afspreken om samen te eten en dan het laatste nieuws rond Flash te bespreken.

Ze voelde een licht steek, ze was erg gesteld geraakt op zijn gezelschap, Flash dan.

Ja, Josh had ook indruk op haar gemaakt maar ze had zo haar twijfels over hij dat ook zo voelde.

Volgens oma had Madison gezegd dat ze zeker wist dat Josh ook een oogje had op haar. Met het schaamrood op haar wangen had ze aangehoord hoe oma vertelde over haar en Josh en de mistletoe boven hun hoofd.

Beiden deden niks maar hun gezichten hadden anders verteld, dat beweerde Madison dan.

Oma scheen te genieten van dit moment, zelf kon Jade wel door de grond zakken.

Ze had inderdaad graag gekust willen worden door Josh.

Het was niks bijzonder deze avond dus eindigde haar zoektocht in de kast met een spijkerbroek, witte blouse en een licht bruin blazer. Haar bruine laarzen paste hier ook nog eens goed bij.

Netjes maar niet te overdreven, nog wat lichte make-up en Jade was tevreden met zichzelf.

Met een vlugge blik op de klok zag ze dat ze nog genoeg tijd had om even een ronde met Flash te doen voor ze zou gaan horen welk lot hem te wachten stond.

Josh had vandaag zijn administratie bijgewerkt en was nu fris gedoucht klaar voor zijn date met Jade.

Kon hij dit wel een date noemen? Hij had haar uitgenodigd om te bespreken wat hij inmiddels over Flash te weten was gekomen.

Flash, haar tv-superheld, zo had ze de viervoeter genoemd en die scheen het best te vinden. Het dier had geboft dat zij hem had gevonden.

Er was geen enkel spoor wat leiden naar een eigenaar, het leek er dus op dat het dier ergens uit een auto was gezet.

Toch een persoon die niet langer voor hem had willen zorgen. Sommige mensen waren geen huisdieren waard.

Josh schudde zijn hoofd, dit was soms een van de dingen die niet meevielen als dierenarts, niet iedereen had een groot hart als hij of Jade.

Jade, lieve, mooie Jade, hij had haar moeten kussen toen hij zijn kans had onder de mistletoe.

Maar toen hij zijn kans had, deed hij het niet en schijnbaar was Madison dat ook opgevallen. Zonder schroom had ze hem voor een sukkel uitgemaakt.

Hij checkten of hij alles had en ging richten de Cotton's Shanty. Eindelijk zou hij haar weer zien.

Bij iedere stap die ze dicht bij de Shanty kwam voelde ze haar buik steeds meer bubbelen. Nee, dat was niet het juiste woord, vlinders?

Jade had de zenuwen en dat was het bewijs dat ze meer zag in Josh dan dat ze eigenlijk zou moeten doen.

'Natuurlijk' mompelde ze, op verschillende plaatsen aan de veranda hing mistletoe.

De groene takjes negerend stapte ze de Cotton's Shanty binnen.

Aan de bar zag ze hem al zitten, hij was in gesprek met Madison.

Jade begon ze te ontdoen van haar jas.

Zonder dat er wat was gezegd draaide Josh zich om, ze was er, ze was haar jas aan het ophangen aan een van de haakjes.

'Luister schat' zei Madison, 'je hebt vanavond je kans om haar meer dan honden praatjes te verkopen, gebruik je hoofd en laat je hart de rest doen.'

Voor hij antwoord kon geven hoorde hij haar stem al.

'Hallo Josh, Madison, ook een goedenavond.'

Ze was zo mooi, even kon hij geen woord uitbrengen. Madison leek niet naar woorden te zoeken,

'Goedenavond Jade, drink jullie nog wat aan de bar of gelijk wat meer privé aan een tafeltje?'

Josh keek naar Jade, en zij naar hem. 'doe maar dat tafeltje antwoorden hij.'

Jade knikte alleen, 'zoals jullie willen' antwoorden Madison met een grote lach.

Ze bracht hen naar een tafel voor twee, 'wat willen jullie drinken?'

'Doe mij maar een witte wijn' zei Jade, 'voor mij een biertje' volgde Josh.

Madison verdween om hun drankjes te regelen.

'Je ziet er opgewekt uit' begon Josh.

'Dank je, bijna kerst daar wordt iedereen vrolijk van toch?'

'Het zijn mooie dagen maar meestal ben ik hier te vinden en kunnen mensen me bellen als hun dier hulp nodig zou hebben.'

Madison zetten hun glazen neer en liet een menukaart achter.

'Op Flash' proosten Josh, 'op Flash' en Jade nam een slokje van haar wijn.

'Tja ... over Flash' begon Josh, 'ik denk dat je voorlopig aan hem vastzit. Niemand schijnt hem te kennen en mijn maatje in Frosty Vally weet het ook niet.'

'Dus iemand heeft hem gedumpt en is er vandoor gegaan, arm dier.'

'Daar ziet het wel naar uit, wat ga je nu doen? Hou je hem of misschien toch een asiel?'

Jade verslikte zich bijna in de slok die ze net nam, 'ben je gek! Flash blijft bij mij, ik ben intussen wel erg aan hem gehecht geraakt.'

Een koude vlaag kwam door de ruimte toen door de deur een ouder echtpaar binnen stapte.

Even keken ze rond en liepen door naar de bar waar de man Madison aanspraak.

Josh keek er even naar en keek toen weer naar Jade, 'dus je wil hem houden. Dat betekent dan zeker dat ik er een cliënte bij krijg?'

'Ja, daar lijkt het wel op hé' lachte Jade.

Vanuit zijn ooghoek zag hij Madison wijzen op hun. Ze kwam vanachter de bar en leidden het echtpaar hun kant op.

Foute boel wist Josh gelijk, voor Jade dan, hij had een klein vermoeden dat dit niet leuk zou worden voor haar.

'Sorry dat ik jullie even stoor' begon Madison 'maar dit zijn Steve en Ann Moore, en zij zouden wel eens de eigenaars kunnen zijn van Flash of liever gezegd Doolittle, zo heet hij eigenlijk.'

Jade keek verschrikt, Josh knikte alleen.

Er viel een pijnlijke stilte.

Jade voelde haar hart tekeergaan, Josh stond op om het echtpaar een hand te geven.

'Josh Adams en dit is Jade Campbell, zij heeft hem gevonden en toen bij mij langskomen, ik ben de dierenarts in dit dorp.'

De twee mannen stond te praten, Steve Moore legde uit dat Doolittle was weggelopen nadat zijn zoon hem nogal gemeen had behandeld, ze waren wel gaan zoeken maar zonder resultaat.

In Frosty Vally had hij iemand gesproken die vertelde dat er hier in Cottonhall's een hond gevonden was maar niemand het beestje kenden dus waren ze hierheen gekomen om te kijken of het hun Beagle Doolittle kon zijn.

Ann Moore wendde zich tot Madison en Jade, 'onze zoon Chris heeft downsyndroom, hij is echt wel een lieve jongen maar heeft soms van die momenten.

Toen wij besloten om hem uit huis te plaatsen in een woongroep was het zo stil dus is Doolittle gekomen. Chris is dol op hem maar nogmaals soms, tja ... we weten niet waarom hij zo dan doet.'

Jade wist weinig te zeggen en knikte slechts, 'het is vervelend maar gelukkig heeft Jade hem gevonden en goed voor hem gezorgd', sprak Madison.

Steve stond erop dat hij de gemaakte kosten van dierenarts en de verder verzorging zou vergoeden maar Jade vond het niet nodig, ze had het met liefde gedaan.

Het ontging Josh niet dat ze een trieste blik in haar ogen had, hij vond het fijn dat de eigenaren hun hond hadden gevonden maar hij vond het ook wel sneu voor haar.

'Nou' begon Jade, 'dan zullen we zeker maar naar mij huis gaan om Flash... ik bedoel Doolittle op te halen.'

Ann Moore stapte op haar af en zonder iets te vragen gaf ze haar een stevige knuffel.

'Je mag altijd langskomen om eens bij hem te kijken, ik zie dat je erg op hem gesteld ben geraakt, Doolittle is een echte hartenbreker.'

Jade slikte in de hoop dat ze de tranen tegen kon houden.

Doolittle was hun nog niet vergeten, hij blaften vrolijk en sprongen tegen ze op.

Josh keek schuin naar Jade, hij kon dit beter verder maar even regelen.

Ze zag er zo gekwetst uit nu ze toch haar nieuwe vriendje kwijt was.

'Doe maar rustig aan, ik regel dit wel verder' fluisterde hij in haar oor.

Geen enkele reactie kwam terug.

Omdat Jade niks voor de zorg wilde hebben beloofde Steve Moore een donatie aan het dierenasiel te doen uit haar naam. Jade vond het best.

Doolittle liet zich zonder problemen zijn riem aan doen en het echtpaar Moore nam nu dan echt afscheid.

Omdat ze bang was haar tranen niet in te kunnen houden gaf ze het beestje een aai over zijn hoofd en wenste ze fijn kerstdagen nu ze hem weer terug hadden.

Toen ze weg waren viel er een pijnlijke stilte.

Josh liep naar haar toe en wilde haar vastpakken voor een stevig knuffel.

Maar ze deed een stap achteruit, hem ontwijken, 'ik denk dat je beter kan gaan, ik heb geen honger meer en wil alleen zijn'. 'Ik begrijp het maar ik wil je best mijn schouder bieden voor wat troost.' was zijn antwoord met een brede glimlach.

'NEE!', in haar ogen glansden tranen, 'ik wil dat niet, nu niet, morgen niet, nooit niet. Er is niks waarom jij je tijd aan mij moet besteden, hij is weg, terug bij zijn baas, einde hoofdstuk, life goes on!'

Tranen rolde over haar gezicht, verdorie, waarom had zij die hond gevonden? Josh ontmoet en hem nog leuk vinden ook, en een hond waar ze van was gaan houden en nu weer kwijt was,